

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Бургас, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Илияна Т. Балтова

Членове: Десислава Д. Щерева
Христина З. Марева

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Христина З. Марева Въззивно търговско дело
№ 20222001000051 по описа за 2022 година

Производството е образувано по въззивна жалба, подадена от адв. Ю.С. като пълномощник на „К.“ срещу решение № 3 от 12 януари 2022 г. по т. д. № 20212200900032 по описа за 2021 г. по описа на Сливенски окръжен съд, с което е отхвърлен като неоснователен предявеният от въззивника срещу „В.Г.“ ЕООД иск с правно основание по чл. 37, б. „а“ от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз (CMR), за заплащане на сумата 55 707 лв., представляваща равностойността на 25 000 британски лири, заплатени от „К.“ на А.Л.“ - изпращач по международен договор, което решение е постановено с участието на ЗД „Е.“ АД като трето лице помагач на ответника.

Предявеният „В.Г.“ ЕООД в условията на евентуално съединяване обратен иск на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД във р. с чл. 343, ал. 1 и ал. 2 КЗ не е разгледан, поради отхвърлянето на първоначалния, главно предявен иск.

Решението се обжалва като неправилно.

Оспорва се решаващият извод на съда, че не са налице предпоставките

на чл. 34 CMR и въззивникът не е активно легитимиран да претендира от въззиваемия - „В.Г.“ ЕООД, обезщетение за частична липса на това за превоз по процесната товарителница CMR.

Поддържа се, че след като въззивникът е **преговарял** с трето лице превозвач по договора, то същият има качеството на спедитор по смисъла на чл. 34 CMR и въпреки, че не фигурира в товарителница CMR, предвид установената в посочената разпоредба обвързаност между на отговорността на последователните превозвачи за цялостния превоз, носи отговорност за доказаните щети, произтекли в периода от приемане на стоката до нейното предаване. В това си качество същият участва в споразумението от 18-ти декември 2019 г. и встъпва в правата на удовлетворения кредитор, поради което за него е възникнало правото да предяви регресна претенция срещу „В.Г.“ ЕООД като превозвач. Поддържа довод, че отговорността на превозвача е гаранционна (безвиновна), а не деликтна, като същият може да се освободи от нея само при условията на чл. 370, ал. 1 ТЗ и чл. 17, ал. 3 CMR (при непреодолима сила, с оглед качествата на товара, неподходяща опаковка, изрично съгласие на товародателя вредите да бъдат за негова сметка или, когато са произтекли от поведението на получателя на товара. Позицията се на практика на ВКС – Решение № 27 от 28.06.2017 г. на ВКС по т. д. № 2430/2015 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Росица Божилова, постановена по чл. 68 от Закона за автомобилните превози, който уреждал идентични хипотези.

Иска се отмяна на решението и уважаване на предявения иск. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемия - „В.Г.“ ЕООД, който оспорва жалбата като неоснователна.

Счита, че възраженията в нея са неясни и неуточнени, като по делото не било доказано превъзлагане от въззивника на превоза на товара и се акцентира на обстоятелството, че камионът на въззиваемия е паркирал на указаното място. Излагат се доводи за недоказаност на обстоятелствата свързани с кражбата. Поддържа се въведеното евентуално възражение за погасяване на вземането по давност и се развиват подробно доводи за липса на аргументи от въззивника за ангажиране отговорността на въззиваемия като превозвач по предявения иск на основание чл. 37 CMR. Оспорват се доводите

относно качеството на въззивника като спедитор – превозвач по смисъла на цитираните разпоредби от Търговския закон. Настоява се, че претенцията е недоказана и неоснователна, в който смисъл били изводите в назначената по делото СИЕ. Иск се потвърждаване на обжалваното решение, като е направено препращане към изложените в отговора на исковата молба доводи от въззиваемия „В.Г.“ ЕООД за оспорване на предявения спрямо него иск.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба е подаден и от ЗД „Е.“ АД, в който жалбата се оспорва като неоснователна. Поддържа се становище за правилност на извода на съда, че превозвачът е взел всички мерки за запазване на товара, въпреки което е била извършена кражбата. Оспорват се доводите за ангажиране отговорността на превозвача като гаранционна по смисъла на чл. 1, ал. 2 от Конвенцията. В условията на евентуалност се поддържа, че чл. 6, ал. 2, т. 31 от ОУ към застрахователната полица изключват отговорността на застрахователя.

В с. з. за въззивника - „К.“, не се явява представител. В подадената писмена молба за разглеждане на делото в отсъствие на пълномощника – адв. Хр. Х. жалбата се поддържа по изложените в нея възражения и доводи. Претендират се разноси съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

За въззиваемия - „В.Г.“ ЕООД, се явява пълномощника – адв. Вл. Владимиров, който поддържа възраженията за липса на доказателства и предпоставки относно качеството на въззивника като последващ превозвач по смисъла на чл. 34 CMR. Изтъква, че липсват данни и доказателства относно откраднатия товар. Поддържа въведеното като евентуално възражение за погасяване на претенцията по давност. Оспорва приложимостта на националния ТЗ в процесните отношения.

Бургаски апелативен съд със свое определение № 61 от 7-ми април 2022 г. прие, че въззивната жалба е допустима. В рамките на правомощията си по чл. 269 ГПК съдът осъществи служебен контрол за валидност и допустимост на обжалваното решение, но не констатира предпоставки за постановяване на решение по чл. 270, ал. 1 и ал. 3 ГПК. По възраженията за неправилност на решението и повдигнатите от страните въпроси, съдът съобразява следното:

Предмет на делото е предявеният от „К.“ против „В.Г.“ ЕООД иск на основание в чл. 37 CMR, основан на твърдение, че чрез CMR товарителница А.Л.“ е възложило превоза на аудио оборудване (говорители, микрофони и

др.) с общо тегло 3 175 кг. за превоз от М. - Х. до Л. – А.. „К.“ превъзложил превоза на Е.“, което дружество е превъзложило превоза на товара на въззиваемия – ответника „В.Г.“ ЕООД. На 11.11.2018 г. товарът е бил доставен до адреса, но превозното средство било паркирано на обществен път, а не на охраняем паркинг, вследствие на което била осъществена кражба на аудио продукти, с общо тегло 2 557.09 кг. на обща стойност 77 028.23 британски лири, с единични цени съгласно фактури №, № ***/26.09.2018 г., ***/25.10.2018 г. и ***/29.10.2018 г., издадени от съответните доставчици. Кражбата и обстоятелствата, при които е извършена, били установени с изготвения от комисар П.Л. с доклад от 06.12.2018 г. Във връзка с ангажирането на отговорността на „К.“ към изпращача на товар А.Л.“, на 18.12.2019 г. е било сключено писмено споразумение, по силата на което въззивникът се задължил да заплати сумата от 25 000 британски лири с левова равностойност 55 707 лв., изчислено в съответствие с разпоредбата на чл. 23 ал.3 CMR, което плащане е извършено, но въпреки отправеното до „В.Г.“ ЕООД искане, последният не е възстановил посочената сума.

Поддържа се, че във връзка с доставката на товара бил налице един единствен договор по смисъла на чл. 34 CMR, като на основание чл. 26 CMR отговорността за липсите била реализирана спрямо въззивника като първи превозвач, от което за него възникнало правото на регресен иск по чл. 37 CMR спрямо „В.Г.“ ЕООД за заплатената на изпращача на товара сумата от 25 000 британски лири, като се претендира и законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Така предявеният иск е оспорен от въззиваемия „В.Г.“ ЕООД с подадения отговор на исковата молба, в който е оспорено наличието на провоотношение между посочените дружества, в т. ч. и въззивника като превозвачи по един по един единствен договор, по който следващият превозвач да е нает от първия, от когото да е приел товара и който да е издал за това товарна разписка, като впише наименованието и адреса си в товарителницата. Оспорено е качеството на въззивника като последващ превозвач по смисъла на чл. 34 CMR; оспорено е наличието на вина у превозвача, срещу когото е насочен регресния иск; въведено е като евентуално и възражение за погасяване на претенцията по давност в хипотезата на чл. 32, § 1, т. 1 „а“ CMR, като споразумението между въззивника и товародателя-възложител е сключено след изтичане на така

определения давностен срок. Оспорено е спирането на давностния срок с твърдение, че въззивникът „К.“ не е предявил рекламация. Оспорен е начинът на определяне на щетата според количеството и вида на товара, както и размерът на ограничената отговорност на превозвача.

С допълнителната искова молба и допълнителния отговор страните са доразвили съображенията си във връзка с първоначално изложените факти.

По искане на въззиваемия „В.Г.“ ЕООД по делото е конституирано трето лице-помагач на страната - ЗД „Е.“ АД, срещу което е предявен в условията на евентуалност обратен иск, основан на твърдение за съществуването на застрахователно правоотношение съгласно застрахователна полица от 02.10.2018 г., по която ЗД „Е.“ АД е застраховало рисковете на „В.Г.“ ЕООД по отговорност на превозвача и застраховката е била валидна към 11-12.11.2018 г.

Предявеният обратния иск е оспорен от ЗД „Е.“ АД - относно наличието на застрахователно правоотношение, наличието на застрахователно събитие, което да представлява покрит риск.

Страните не спорят по фактите пред настоящата инстанция като въз основа на събраните по делото доказателства първоинстанционният съд, извършвайки задълбочен анализ е приел за установени релевантните факти и обстоятелства по спорните пред настоящата инстанция въпроси, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на обжалваното решение.

Във връзка с фактите по делото съдът приема следното:

„К.“ е частно дружество с ограничена отговорност, регистрирано в Обединеното Кралство и вписано във фирмения регистър на А. и Уелс на ***. с предмета на дейност „други спомагателни дейности в транспорта“.

С международна товарителница CMR издадена от изпращач А.Л.“, М., Х. за получател А.Л.“, Л., О.К. е била изпратена вътрешнофирмена доставка на 26 палета стоки с общо тегло 3 175 кг., без описания по вид и стойност. Като превозвач в товарителницата е вписан въззиваемия „В.Г.“ ЕООД, който да извърши превоза с товарни автомобили с рег. №№ *** и ***. В полето за получател на стоката липсва подпис и е направена забележка „липсваща стока“.

Изхождайки от обстоятелството, че Товарителницата е само доказателствено средство за сключения договор, а не и условие за неговата действителност - чл. 9 § 1 вр. чл. 4 СМР и същата е необходима само за внасяне на яснота в превозните отношения. В тази връзка е допустимо доказването на правоотношението и с други доказателствени средства, но от приложената електронна кореспонденция между служители на А.Л.“ и „К.“ първото дружество е видно само, че първото дружество поискало от „К.“ организирането на превоз с фургонни ремаркета на товари от М. - Х. до Л. – А., като събирането на товара да стане на 09.11.18г. (петък) от М. - Х. и доставката в Л. – А. на 12.11.2018г. (понеделник) на товар от 1 380 паунда, като са коментирани и други доставки. В разменената кореспонденция липсват данни относно конкретната стойност и тегло на процесния товар. В представената кореспонденция освен цена, дата и място на превоза не се съдържат уговорки относно други конкретни задължения за „К.“, относно обхвата на отговорността към собственика на товара или предоставянето на гаранции от страна на „К.“ за извършване на превоза.

Липсват каквито и да било данни относно установяването на правоотношения и тяхното съдържание между „К.“ и Е.“, съответно, липсват доказателства дали последното дружество е превозвач или спедитор, като в последния случай – какви са поетите задължения и отговорност за извършване на превоза.

По делото няма спор, че превоза е осъществен с товарен автомобил на „В.Г.“ ЕООД, с рег. № *** и ремарке с рег. № *** пристигнал в Л., А. на 11 ноември 2018 г. От показанията на св. Х.М. - шофьор на товарния автомобил, се установява, че пристигнал вечерта към 18-19 след работното време на склада, като pazач на същия отказал да го допусне в двора и указала, че може да паркира на 40-50 метра от входа на склада, на място, на което улицата е осветена и навсякъде имало камери. Останал да спи в кабината на камиона, но когато се събудил сутринта на другия ден, установил че катинарът е срязан и липсва по-голяма част от стоката.

Относно съдържанието на товара и липсващата част от него, от показанията на свидетеля се установява само, че ремаркетото е било пломбирано от изпращача и заключено с катинар от него, като шофьор. Свидетелят уведомил работодателя си и след извършения от полицията оглед,

разтоварил останалата стока и си тръгнал. Не са му били издадени документи нито какво е натоварил, нито какво е разтоварил, нито какво липсва от товара. Относно липсата на част от товара, единственото което посочва е, че когато затворили вратите на ремаркетото, то било до край пълно (около 18 палета), а когато открил, че катинара е срязан видял че има не повече от 8-9 палета разпилени неща.

По делото е представен доклад от проверка - разследване, изготвен на 06.12.2018г. от П.Л., в който са посочени данните от товарителницата, възпроизведеното съдържание от записите на намиращите се на място камери, според което лица облечени с горнища на анцузи с качулки и паркиран до товарния автомобил транзитен микробус.

В същия доклад, относно данни за контакт е посочен въззивника - „К.“ спедитор/превозвач, Е.“ превозвач, назначен от „К.“ и „В.Г.“ ЕООД – превозвач по време на кражбата. За доказване на вида, количеството и ед. цени на натоварените стоки, по делото са представени 3 /три/ броя фактури: Факт. № 00*** от 26.09.2018 г. - количество 29 брой артикули на стойност 26 825,00 щ. д. или 22 855.08 евро; Факт. № *** от 25.10.2018 г. - количество 1 097 брой артикули на стойност 56 745,15 евро; Факт. № *** от 29.10.2018 г. + пакетировъчен лист - количество 680 броя артикули на стойност 41 486,80 евро. Тегло нето - 179,19+ 65,52 кг.; бруто - 181,19 + 67,52 кг. Цялата пратка по фактури е била 2 371 бр. артикула, с обща стойност 121 087,04 евро, но към фактури № 00*** и № *** не са приложени опаковъчни листи, от които да е видно теглото на описаните във фактурите артикули и съответно не може да се определи общото тегло на всички съдържащи се във фактурите стоки.

В доклада е посочено, че на 20 ноември 2018 г. е била осъществена среща, на която е присъствал транспортен ръководител на застрахования - А.Л.“, която посочила, че се касае за една от редовно извършвани вътрешнофирмени пратки. Била е предоставена електронна таблица с подробно описание на пратката и липсващото съдържание от нея, но при поискване на товарни листи за идентифициране на стоката, било отговорено, че липсва документация.

В отразена на 6-ти декември 2018 г. актуализация на доклада, транспортния ръководител на А.Л.“ – В.П. отговорила, че няма писмени договори с превозвача за определяне условията за извършване на превоза.

За установяване стойността на липсващия товар, по делото е назначена СИЕ, от заключението по която извън данните по товарителницата CMR, вещото лице е посочило, че е много трудно да се определи теглото, количеството и стойността на откраднатия товар, поради липсата на приложен списък на натоварената стока; на складените от А.Л.“количества стока (останала налична след кражбата), липсва списъка с откраднатата стока - количества и единична цена на отделните артикули.

От извършената съпоставка на списъка с откраднатата стока и представените по делото 3 фактури за закупуване на стоки, вещото лице дава заключение, че приблизително липсващите по фактури стоки са в размер на 763 броя на стойност 36 036,42 британски лири или 41 154,92 евро или 80 492,03 лв.

От заключението на вещото лице се установява, че стойността на дължимото обезщетение изчислено по чл. 23 от CMR Конвенцията за договора за международен превозна стоки, за откраднатия товар, така както е описан в уточняващата молба е на ищеца е 28 414,95 евро или 55 574,80 лв. или 24 880,94 британски лири.

Размера на ограничената отговорност на превозвача към 12.11.2018 год. е в размер на 11.11 евро или 21,73 лв. или 9,73 бр. лири на килограм липсващо тегло, т.к. съгласно член 23, параграф 3 от Конвенцията, обезщетението не трябва да превишава 8,33 разчетни единици на килограм липсващо бруто тегло.

На 09.10.2019г. А.Л.“ е подало молба в Лондонския върховен съд, търговско отделение срещу „К.“, „ЕЕ.“ И „В.Г.“ ЕООД, като е поискало да бъдат осъдени ответниците да му заплатят сумата 85 990.05 британски лири, представляваща обезщетение за нарушение на договора за превоз, доказан с CMR с референтен № *** (възприет погрешно и е съвпадащ с ЕИК на „В.Г.“ ЕООД), причинени от нарушение на задължение или небрежност при временно съхранение на стоки съгласно Закона за автомобилния превоз на стоки от 1965г. и Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки. В обстоятелствената част на представения препис от искова молба по образец, освен превозното правоотношение следващо от съдържанието на товарителницата CMR и част от констатациите в доклада на полицията относно извършената кражба след извършения от „В.Г.“ ЕООД

превоз, не е посочено, кои са обстоятелствата и предпоставките за ангажиране отговорността на „К.“ и Е.“.

На 18.12.2019г. между А.Л.“ и въззивника „К.“ е сключено извънсъдебно споразумение, преамбюлната част на което е посочено, че А.Л.“ е сключило с „К.“ договор да организира и извърши превоза на стока от М. – Х. до Л. – О.К., а „К.“ е сключило договор за подизпълнение на превоза с Е.“, а последният е сключил договор за подизпълнение на превоза с „В.Г.“ ЕООД

Със споразумението „К.“ се е задължило и няма спор, че на 23.12.2019 г. е изплатило на А.Л.“ обезщетение в размер на 25 000 британски лири, с което страните по споразумението са приели, че отношенията им са уредени, включително и за лихви. Прието е това споразумение урежда отношенията на страните по спора и те се отказват от всички съдебни спорове по между си. Е.“ и „В.Г.“ ЕООД не са страни по споразумението.

На 13.11.2019г. „В.Г.“ ЕООД е отправило претенция за заплащане на обезщетение към третото лице ЗД „Е.“ АД по застраховка „Отговорност на превозвача“ за вредите от кражбата. Застрахователят е отказал изплащането на застрахователно обезщетение с писмо от 03.01.2020г., като се е позовал на изключването на риска от застрахователно покритие съгласно чл. 6 ал.2 т.31 от Общите условия на застраховката - кражба на товар, извършена докато превозното средство е престояло, включително за разтоварване и е оставено без постоянен надзор или извън границите на паркинг или друг охраняем обект.

Въз основа на горните факти от правна страна се налага изводът, че предявеният от въззивника „К.“ против въззиваемия „В.Г.“ ЕООД регресен иск на основание чл. 37 CMR е недоказан, а поради това - неоснователен.

Предвид основаването на претенцията на въззивника „К.“ на обстоятелства, свързани с международен автомобилен превоз на стоки с превозни средства срещу заплащане и намиращи се в различни държави мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, от които държави поне една е договаряща страна, приложимото право във връзка с правния спор – предмет на делото е Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) – чл. 1, § 1.

Съгласно чл. 9, § 1 във вр. с чл. 4 CMR договарят за превоз се

установява с товарителница, чиято липса или нередовността не засягат нито съществуването, нито действието на договора за превоз, като няма няма конститутивно значение и е необходима само за внасяне на яснота в превозните отношения. От това следва основателност на възражението във въззивната жалба за ирелевантност на съдържанието на товарителницата, в която въззивникът не е посочен като превозвач или спедитор със задължения и съответно - отговорност на превозвач, по смисъла на Глава четвърта, чл. 17 и сл. CMR.

Основателен е и доводът във въззивната жалба, че спедиторът като такъв не се изключва априори от правоотношението по смисъла на чл. 34 CMR. От значение е, обаче, дали спедиторът, комуто е възложено организирането на превоза от своя страна е договарял с превозвача за сметка на собственика на товара, но от свое име, в който случай става страна в превозното правоотношение. „Логиката на разпоредбите – чл. 34 – чл. 40 CMR, както е посочено и в цитираното от въззивника Решение № 27 от 28.06.2017 г. на ВКС по т. д. № 2430/2015 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Росица Божилова, е в облекчаване удовлетворяването на носителя на правото на обезщетение за липса, повреда или закъснение на товара, в хипотези на множество превозвачи, когато установяването на виновния или виновните превозвачи е затруднено. В този смисъл от значение са конкретно договорените клаузи и начина, по който страните са предвидили, че се уреждат отношенията помежду им и отговорността при изпълнение на задълженията си, при евентуална цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ. Определящо е, дали спедиторът сам е извършил превоза (по аргумент от чл. 361, ал. 1 и чл. 362 ТЗ) или е поел отговорност по смисъла на чл. 17 CMR. Ако липсват клаузи и уговорки в такава насока и спедиторът е действал само като посредник или пълномощник, без да е приел отговорността за изпълнението на цялостния превоз – било чрез изрична уговорка, било чрез факта на приемането на стоката и товарителницата, при условията посочени в товарителницата, същият не става страна в превозното правоотношение по смисъла на чл. 34 CMR, като съществена предпоставка на регресния иск по чл. 37 CMR.

Предвид гореизложената обусловеност на предпоставките относно активната легитимация на изплатилия обезщетението спедитор към

възникване в негова полза на правото по чл. 37 CMR, във връзка с предявления от „К.“ в доказателствена тежест по делото е, така както е посочено и в доклада на първоинстанционния съд, да докаже твърденията си, че му е възложен превоза на описания в исковата молба това, че е превъзложил извършването на трето дружество, което от своя страна е предало товара на ответника – въззиваемия „В.Г.“ ЕООД. В тази връзка, по делото освен факта на възложената организация на превоза като време, място и цени, осигуряване на палети и фургони, не се доказва наличието на уговорка между А.Л.“ и „К.“, според която последното дружество да е поело отнапред отговорност към изпращача за товара от момента на приемането му за превоз до момента на доставянето. Още по-малко са налице доказателства за превъзлагането и съдържанието на правоотношението между „К.“ и Е.“ или поемането на стоката от това дружество като превозвач. Основателно е възражението на въззиваемия, че сключеното в последствие споразумението между А.Л.“ и „К.“ от 18.12.2019 г., съдържащо клауза за поемане на отговорност, по което въззиваемият не е страна, не му е противопоставимо във връзка с предявления иск по чл. 37 CMR. Изразеното в това споразумение съгласие, че „К.“ е поело отговорност като превозвач създава само индиция за доказване на качеството му на страна в превозното правоотношение. Не може да се приеме само от това, че е проведено пълно доказване на възникването на правоотношения между А.Л.“ и въззивника като превозвач по смисъла на чл. 34 CMR. Сключването на това споразумение след възникване на липсата изключва изискването за възникване на правоотношението по „един единствен договор“ съгласно тази разпоредба, в която връзка е основателно възражението на въззиваемия.

В обобщение – предвид липсата на доказателства, относно поемането от „К.“ като спедитор на отговорност съгласно чл. 17, § 1 CMR в рамките на „един единствен договор за превоз“ като предпоставка за качеството му на превозвач, само от факта на възложената организация на превоза не се доказва основанието по чл. 34 CMR като предпоставка за извършеното плащане на обезщетението, респективно – за възникване на регресното право спрямо виновния за липсата превозвач.

Само като допълнение във връзка с горното следва да се посочи, че по делото не е проведено и пълно доказване на вината на превозвача „В.Г.“ ЕООД за възникване на липсата, предвид обстоятелството, че шофьорът е

паркирала на указано лице – пазач на склада, ползван от А.Л.“, Л. - А. като получателя на стоката, за която не са доказани по делото конкретния вид и стойност.

Предвид извода за липса на възникнало регресно право по чл. 37 СМР, обсъждането на възражението за изтекла погасителна давност в хипотезата на чл. 32 СМР е ирелевантно за спора по предявения иск, който правилно и законосъобразно е отхвърлен с обжалваното решение.

Поради отхвърляне на първоначално предявения иск, не възникват предпоставките за разглеждане на евентуално предявения обратен иск спрямо третото лице – помагач - ЗД „Е.“ АД.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение следва да се потвърди, като е основателна претенцията на въззиваемия за присъждане на разноски за заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1 800 лв.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3 от 12 януари 2022 г. по т. д. № 20212200900032 по описа за 2021 г. по описа на Сливенски окръжен съд.

ОСЪЖДА „К.“, с адрес, Ю. 1, П.Х., ул. „Т., Ш., Б., ***“, представлявано от Мартин Джонсън, със съдебен адрес: гр. С., бул. „Б***“ вх. „Г“, ет. *, ап. * да заплати на „В.Г.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. Н.З., ул. „Н.К.“ № *, ап. *, представлявано от Д.М. чрез адв. В.В., с адрес: гр. С., бул. „/ III“ № *** ет. * сумата 1 800 лв. (хиляда и осемстотин лева) заплатено за настоящата инстанция адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280 ГПК в пред ВКС на РБ, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____